

NS kamprop

#208

8 / 2024 (135)

Leksikon - Michael Kühnen

108 - REICH

Imperiet er den høyeste statlige organisasjonsformen for den ariske rasen (se også stat og arisk). Generelt betyr imperium en selvforsynt storskala orden som organiserer et leveområde (se autarki). For det ariske mennesket legemliggjør imidlertid riket også en verdi i seg selv og er en del av dets historiske og politiske tradisjon:

Riket legemliggjør prinsippet om orden, om kosmos ordnet av mennesket, om harmoni mellom natur og kultur, og tjener dermed frelsen.

Dette ordensprinsippet finner sitt fullkomne uttrykk i imperietanken, som de germanske folkene arvet fra Roma. Imperietanken er en vesentlig del av den nasjonalsosialistiske verdensanskuelsen. Dens politiske maktbærere i nåtiden er de nasjonalsosialistiske partiene i Europa (se Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet). Riksiden, slik den forstås frem til i dag, ble født i folkets karakter og i romanismens livsholdning. Romerriket er utgangspunktet for den store europeiske imperietradisjonen, siden det allerede i antikken omfattet store deler av det ariske leveområdet. Romerrikets oppløsning - utløst av

dets forfall og besejlet av kristendommen - førte til splittelsen i et østlig og et vestlig imperium. Dette førte til slutt til at stadig nye folkeslag overtok imperietanken.

Grekerne (bysantinerne) var de første etniske bærerne av Østromerriket, og araberne og tyrkerne ble påvirket av dem da de grunnla sine imperier. Bysantinernes politiske arvtakere ble russerne - frem til i dag det ledende folket i det østlige imperiet (se også slavere og Sovjetunionen).

Etter Romas endelige undergang ble de germanske folkene, fremfor alt deres kjernefolk, germanerne, de etniske bærerne av det vestlige imperiet. De overtok oppgaven med den overnasjonale ordenen i Europa og grunnla dermed "Det hellige romerske riket av tysk nasjon", det første keiserriket.

Konfesjonelle splittelser og dannelsen og styrkingen av europeiske nasjoner og deres nasjonalstater knuste det gamle keiserriket, som gikk til grunne i 1905, og hvis rester levde videre i det østerrikske keiserriket og ble mer og mer en anakronisme frem til 1918. Hvis tyskerne hadde avstått fra å danne sin egen nasjonalstat frem til det gamle keiserrikets fall, førte den europeiske imperialismens tidsalder til erkjennelsen av at bare en sterk nasjonalstat skaper forutsetningene for å grunnlegge og opprettholde et imperium. Dermed skapte tyskerne i 1871 en sterk nasjonalstat med Det andre riket. Men det viste seg at en tysk nasjonalstat på samme tid var for sterk og for svak for Europa: for sterk til at nabostatene og de politiske konkurrentene i verden kunne akseptere dens eksistens, og for svak til å kunne hevde sin rett til å eksistere mot deres vilje. Dette førte uunngåelig til de to verdenskrigene i det 20. århundre.

Ledelsen i Det andre riket fant ingen vei ut av denne maktpolitiske tragedien og tapte første verdenskrig, selv om den nesten ubevisst hadde lyktes i å grunnlegge et nytt stort imperium gjennom alliansen med det østerrikske og tyrkiske monarkiet og seieren i Russland, båret av den tyske nasjonalstatens völkisch-makt. Bevisst og målrettet gjorde imidlertid ledelsen i Det tredje riket det samme forsøket: ved å styrke den tyske nasjonalstaten til et imperium! Den revolusjonære dynamikken i nasjonalsosialismen støttet dette forsøket og mobiliserte alle völkisch-kreftene i Tyskland. Likevel mislyktes rikets grunnleggelse også denne gangen på grunn av imperialismen til Tysklands maktpolitiske motstandere. De brakte også Det tredje riket til fall, delte Tyskland og underla seg det.

Uten å gi opp kravene til Reich-ideen om livsrom, selvforsyning og suverenitet, som er nødvendige for bevaring og utvikling av det tyske folks art, har samfunnet til den nye fronten trukket konsekvente konklusjoner under inntrykk av ødeleggelsen av det andre og det tredje riket og forstår seg selv som en bevisst anti-imperialistisk bevegelse, som ønsker å realisere et nytt grunnlag for Riket ikke lenger ved dannelsen og utvidelsen av en tysk nasjonalstat, men ved den verdensomspennende nasjonalsosialistiske revolusjonen i hele den ariske rasens livsrom. Med dette målet danner de nasjonalsosialistiske partiene en

verdensbevegelse.

Ved slutten av denne revolusjonen vil det kommende fjerde riket omfatte hele Europa i øst og vest, Arabia, Tyrkia og Persia som en overnasjonal stororden (se også parsere og østindoeuropeisme). I dette riket vil alle deltakende folk kunne utvikle seg som frie nasjoner i samsvar med sin art og natur på grunnlag av raseskille og rasehygiene (se også Frihet). Dette fjerde riket vil forene seg med den oppvåkne ariske rasen på de andre kontinentene for å danne et arisk fellesskap av nasjoner og dermed fullføre den nye orden.

109 - REVOLUSJON

En revolusjon er den totale omvurderingen av alle verdier på alle nivåer i samfunnslivet - for eksempel den neolittiske revolusjonen, med dens overgang fra leveviset til jeger og samler til leveviset til den bofaste bonden, eller den tekniske revolusjonen i moderne tid, som i begge tilfeller endret livet fullstendig og forvandlet alle verdier. Nasjonalsosialismen, i snevrere forstand, forstår med revolusjon en omveltning på det maktpolitiske nivået, som deretter fører til en omvurdering av alle verdier på alle nivåer, og knytter dette konseptet tett sammen med dekadanse, som skal overvinnnes av revolusjonen.

Derfor teller nasjonalsosialismen tre revolusjoner i Europas kjente historie:

Mot den økende dekadansen i den antikke verden seiret kristendommens **revolusjon**, plasserte konseptet om en enkelt, allmektig Gud og hans, ved bud, håndhevet moral i sentrum for all tenkning, følelse og handling og bygde på den en orden på mer enn tusen år. Kristendommen kunne imidlertid ikke bringe en løsning på det grunnleggende problemet med dekadansen til den ariske mannen i Europa (se arisk) - fremmedgjoringen mellom menneskets natur og kultur - som Nietzsche korrekt anerkjente i all klarhet og skarphet. Tvert imot undertrykte kristendommens dogmatisme det åndelige livet i Europa, forhindret en forsoning mellom natur og kultur og kvelte i

økende grad livsviljen til de ariske folkene den undertrykte.

Mot dette, den til slutt seirende **revolusjonen av opplysningstiden, som plasserte** individet, hans frihet, selvbestemmelse og selvrealisering, i sentrum for all tanke, følelse og handling, men mislyktes i oppgaven med å skape en stabil orden på dette grunnlaget og overvinne dekadanse. - I stedet, med individualismen i opplysningstidens revolusjon, dukket den statlige formen for demokrati av den vestlige typen og den liberale kapitalismens livsorden opp som forvrengninger og hån mot en orden som den ariske rasens dekadanse går inn i sitt akutte stadium og direkte truer rasens overlevelse.

Mot det nå siden 1918/29 JdF kjemper revolusjonen **til nasjonalsosialismen**, som hevdet seg 1933/44 JdF for første gang maktpolitisk, men 1945/56 JdF ble undertrykt og knust først av reaksjonen. Imidlertid fortsatte den nasjonalsosialistiske revolusjonen under overflaten av maktpolitisk undertrykkelse og forvandlet alle verdier for menneskelig sameksistens ved å plassere samfunnet i sentrum for all tenkning, følelse og handling og ble dermed verdensbevegelsen og viljen til den ariske rasen (se også vilje). Nasjonalsosialismen streber etter den nye orden, som endelig forener natur og kultur og dermed overvinnes dekadanse.

Enhver maktpolitisk revolusjon trenger en maktpolitisk viljesbærer - en revolusjonær organisasjon - for å kjempe, vinne og forme den nye orden. Denne oppgaven ble overtatt av den katolske kirken i kristendommen og av frimurernes hemmelige samfunn i opplysningstiden. Bæreren av den nasjonalsosialistiske revolusjonen er det nasjonalsosialistiske partiet (se Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet).

Nasjonalsosialismen og dens nye orden bygger på ideen om Volksgemeinschaft. Dette er bare tenkelig med folkets frivillige samtykke og lojalitet. Dette resulterer i muligheten og forpliktelsen for det nasjonalsosialistiske partiet til å gjennomføre revolusjonen lovlig under betingelsene for et fungerende demokrati av vestlig type - det vil si å delta i valg som et parti i parlamentarismen og, innenfor rammen av gjeldende grunnlov, å komme til makten. Der dette er mulig, følger det nasjonalsosialistiske partiet denne veien for lovlig revolusjon, som fører via statsreform til den nasjonalsosialistiske folkestaten (se stat) og til slutt til den nye orden. Der den herskende orden ikke tillater en lovlig revolusjon, kjemper partiet under jorden og organiserer om nødvendig væpnet motstand (se Varulv).

I lys av den ariske rasens overveldende dekadanse er den nasjonalsosialistiske revolusjonens seier i dag det eneste alternativet til undergang, til rasedød. Dette rettfærdiggjør det enorme ansvaret og betydningen av kampen til den nasjonalsosialistiske verdensbevegelsen, som i Tyskland ledes i tiden for NSDAP-forbudet av samfunnet til den nye fronten.

110 - RITUS

Riten er den ytre formen for tradisjon og dermed en viktig byggestein i enhver tradisjonell orden, der den blir grunnlaget for livet, sammen med prinsippet om arv. Dekadanse ødelegger riten og frarøver dermed kulturen dens ryggrad. Dette har også skjedd i Europa med den økende dekadansen av den ariske rasen (se ariere). Gjenopprettelsen av riten, eller gjenopprettelsen av den, er derfor et av nasjonalsosialismens mål i dens kamp for en ny orden i samsvar med arten og naturen, som vil gjenopprette en tradisjonell kultur på et bevisst biopolitisk grunnlag (se også Biologisk humanisme).

Men tradisjon og ritualer er ikke bare viktige hjørnesteiner i nasjonalsosialismen av hensyn til den kulturelle forståelsen, de er også nødvendige ideologisk og ikke minst organisatorisk. Nasjonalsosialismen kjenner ingen dogmatisme. Dens budskap, dens innhold og mening, er livet i all sin mangfoldighet og med sine naturlover (se differensiering). Dermed er nasjonalsosialismen mangfoldig, som antallet og arten av dens tilhengere, men ensartet som den biologiske naturen til mennesker og rase, hvis organiserte vilje til å leve den representerer. Det er ideen om frihet.

For likevel ikke å gå i oppløsning i et mangfold av konkurrerende sirkler, sekter og tendenser, men for å danne et instrument for et folk og en rase i kampen for eksistens, trenger nasjonalsosialismen partiet. Partiet til en tradisjon av historiedannende makt og tradisjonen til en underliggjørende ritus. Partiets enhet og slagkraft blir dermed til syvende og sist bevart av riten og båret gjennom historien. I Tyskland inkluderer dette:

- den åpne bekjennelsen til det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet, dets partiprogram og dets leder Adolf Hitler;
- frelsehilsenen (se Heil);
- den brune skjorten til Sturm-Abteilung;
- hakekorsflagget.

Alt dette og mye mer er ikke "utenforstående", men en del av den tyske nasjonalsosialismens tradisjon og ritual, som ikke kan avskaffes uten å utslette nasjonalsosialismen selv som historisk og politisk kraft. Riten garanterer partiets overlevelse og er dets kollektive vilje som har modnet til form.

111 - ROMANERNE

Romerne er en av folkeslagene i den ariske rasen, sammen med de germanske, slaviske og østindoeuropeiske folkeslagene (se ariere). De bosatte seg i Europa, særlig sør og vest på kontinentet. Rasemessig sett tilhører de den vestlige

mennesketypen arisk. Historisk sett er de skaperne og formgiverne av fascismen, som imidlertid har vist seg å være utilstrekkelig for den nåværende overlevelseskrisen for den hvite rasen sammenlignet med nasjonalsosialismen. Derfor får nasjonalsosialismen nå også tilhengere blant de romanske folkene, og kjemper for å forene alle de romanske folkene i Europa i en romansk føderasjon som en del av Det fjerde riket.

Selv om den historiske nasjonalsosialismen opprinnelig utelukkende henvendte seg til den nordisk-germanske mennesketypen, tvinger den ariske rasens situasjon - som nevnt ovenfor - den nå til å oppfatte seg selv som den organiserte livsviljen til den hvite rasen som helhet. Bærere av denne viljen er også i de romanske folkene de respektive nasjonalsosialistiske partiene, som er en del av den nasjonalsosialistiske verdensbevegelsen (se også Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet). Dermed sikrer nasjonalsosialismen av den nye generasjonen i dag også artsbevaring og artsutvikling av den vestlige mennesketypen, i sin omfattende kamp for overlevelse og arts- og naturtilpasset høyere utvikling av hele den ariske rasen.

102 - RUSSLAND

Russerne er kjernefolket i den slaviske nasjonsfamilien, rasemessig sett derfor overveiende ariere av den østlige rasetypen. Historisk sett er russerne arvtakere til det østromerske riket i Bysants og dermed etniske bærere av den østeuropeiske imperietanken. Deres politiske uttrykk er fremfor alt panslavismen, med dens streben etter enhet mellom de slaviske folkene.

Fra panslavismens tradisjon vil det oppstå en russisk og panslavisk nasjonalsosialisme, som vil skape en slavisk føderasjon innenfor den kommende europeiske storordenen til det fjerde riket, der russerne, på grunn av deres historiske innflytelse og folkemakt, vil være av viktig betydning. Fra dette perspektivet av nasjonal frihet og naturlig utvikling av slaver generelt og av det russiske folk spesielt, vil nasjonalsosialismen få styrke, fremfor alt i Sovjetunionen, til åndelig å overvinne den herskende marxismen, knuse det kommunistiske diktaturet og dermed bryte dets imperialisme. En frigjøring av russerne er betingelsen for sovjetimperiets død!

Den historiske erfaringen, spesielt fra andre verdenskrig, og forholdene i atomalderen, forbyr imidlertid enhver tro på muligheten for en slik frigjøring utenfra, eller til og med gjennom krig. Bare russerne selv er i stand til dette. Med det beviste grunnlaget og den fortsatte eksistensen av en russisk nazibevegelse, så vel som av andre relaterte nasjonale russiske og panslaviske ambisjoner, har denne russiske frigjøringen allerede begynt.

I motsetning til dette forlater den tyske nasjonalsosialismen av den nye generasjonen ideen om østlig ekspansjon og går nye veier for å streve etter tilstrekkelig boareal. Den nye frontens fellesskap strever derfor først og fremst for

en nasjonal tysk Ostpolitik, med nøytralitet som mål, for endelig å gjenvinne Tysklands enhet, frihet og suverenitet.

113 - RETT TIL SELVBESTEMMELSE

Biologisk humanisme som en naturvitenskapelig epistemologi i nasjonalsosialismen streber etter kunnskap om menneskets biologiske natur, naturlovenes innflytelse på dets individuelle og samfunnsliv, konsekvensene for menneskets naturlige og kulturelle samfunn, og skaper dermed forutsetningene for å handle i samsvar med arten og naturen. Det viktigste biologiske grunnlaget for menneskers sosiale sameksistens er:

Arv, seleksjon i kampen for tilværelsen (se også elite) og differensiering, både i fysiske og mentale disposisjoner.

Nasjonalsosialismen tar hensyn til arvelighetens og seleksjonens livslover gjennom en rasehygienisk politikk og elitedannelse. Fra differensiering utleder nasjonalsosialismen respekt for livets mangfold, selv i den biologiske arten menneske, som utfolder seg i individer, kjønn (se moderskap), folk og raser. Dette blir grunnlaget for en nasjonalsosialistisk politikk som fører individet til personligheten, folket til nasjonen og rasen til Riket og det rasebestemte folkefellesskapet, og som har raseskille som forutsetning.

Nasjonalsosialismen utleder dermed retten til selvbestemmelse fra den biologiske naturloven om differensiering og krever derfor for alle raser, folk og etniske grupper retten til overlevelse, høyere utvikling og frihet.

Bare de folkene vil lykkes i å realisere denne retten til selvbestemmelse hvis medborgerne modnes til et viljesfellesskap, til en nasjon. En slik nasjon trenger en viljesbærer. Innenfor de ariske folkene (se ariere) er denne oppgaven oppfylt av den nasjonalsosialistiske verdensbevegelsen med sine forskjellige partier. I Tyskland er dette det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet. Derfor krever NSDAP, allerede i punkt 1 i sitt partiprogram, forening av alle tyskere, på grunnlag av folkenes selvbestemmelsesrett, til et Stor-Tyskland.

En nasjon realiserer sin selvbestemmelsesrett ikke bare med målet om nasjonalstaten (se stat), men den kan også forene seg med andre folk for å danne et imperium. Samfunnet til den nye fronten, som kjernen i fremtiden, som nylig skal grunnlegges NSDAP, kjemper derfor på grunnlag av selvbestemmelsesretten, for å realisere frihet og selvbestemmelse for den tyske nasjonen, innenfor rammen av en stortilt rekkefølge av det fjerde riket, som skal omfatte hele det store europeiske boområdet (se også Europa).

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1005 19 June 2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

the NEW ORDER

The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

Abonnementsskjema

Abonnement på *NS KAMPFRUF* for de neste tolv utgavene. 30,00 Euro eller US \$ 30,00. (Vennligst spesifiser hvilken språkutgave du ønsker!)

Donasjon - *DIN støtte gjør vårt arbeid mulig!*

Name _____

Gate _____

By _____ Postnummer _____

Land _____

(Valgfritt) E-postadresse/telefon _____

Post til: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA
(Eller utelat "NSDAP/AO".)